

Forslag havde været Lov i 1925, vilde der paa det givne Tidspunkt overhovedet ikke kunne have været Tale om, at den daværende Regering kunde have udstedt en provisorisk Lov, idet Vejen vilde have været afstukket gennem denne Lovgivning, der vilde ikke hos den daværende Regering have været nogen som helst Tvivl om, af hvem denne Domstol skulde have bestaaet, det havde paa Forhaand været afgjort af Rigsdagen. Med andre Ord, Muligheden for den Strid, som det paagældende Provisorium nødvendigvis maatte have fremkaldt til Skade for selve Sagen, vilde have været udelukket.

Det forekommer mig, at Socialdemokratiet og dets Ordfører har indtaget en Stilling til hele Problemet om tvungen Voldgift, som ikke er ufarlig i sine Konsekvenser, heller ikke for Arbejderklassen. Hvad siger nemlig Socialdemokratiet? Partiet siger, at man er indforstaaet med, at det i et givet Tilfælde kan blive nødvendigt at udstede en Lov om tvungen Voldgift, det være sig vedtagen i Rigsdagen eller udstedt provisorisk. Og selvfølgelig, siger Socialdemokratiet, vil det ende med, at Arbejderne til den Tid bøjer sig for en saadan Lov. Men hvad er det egentlig, man herigennem siger til Arbejderstanden? Man siger: Igennem Socialdemokratiets Stilling er der skabt Præcedens for, at en hvilken som helst Regering her i Danmark, den hedde Pürschel eller Stauning eller bære et andet Navn, har Ret til, naar en saadan Arbejdskonflikt foreligger i det Omfang, som Tilfældet var f. Eks. i 1925, da at udstede en provisorisk Lov og deri ud fra det paagældende Ministeriums Opfattelse træffe Bestemmelse om, hvem der skal sidde i denne Domstol, og om den Rettesnor, hvorefter Domstolen skal dømme.

Det erkender man altsaa, at man har skabt Præcedens for, en saadan Tilstand er man Tilhænger af. Jeg siger heroverfor: Mon det da ikke skulde være mere i Arbejderstandens Interesse i Stedet for den Vilkaarlighed, som derigennem kunde opstaa, paa Forhaand i fredelige Tider gennem Rigsdagen at skabe de Organer, som er fornødne for paa et sagligt og upartisk Grundlag at afsige en Voldgiftskendelse i alle Parter og i Samfundets Interesse?

Endnu blot en Bemærkning til den højtærede Minister. Han spurgte mig, om jeg tror, at der i 1925 vilde være blevet følt Realitet i den Arbejdsfrihed, som den Voldgiftskendelse skulde fremkalde. Ja, det tror jeg, det nærer jeg ikke mindste Tvivl om, det vilde ogsaa have været gæl-

dende for Arbejdsmandsforbundet. Det ærede Medlem Hr. Stauning udtalte i Sommeren 1925, at han heller ikke nærede mindste Tvivl derom, og jeg erindrer, at det ærede Medlem den Gang oplyste, at Formanden for Arbejdsmandsforbundet under Konflikten havde sagt, at overfor en Lovgivning paa dette Omraade maatte hans Forbund selvfølgelig bøje sig.

Maa jeg blot endnu takke den højtærede Minister, fordi han ikke ønskede sig opfattet som direkte Modstander af det foreliggende Lovforslag.

Lundberg: Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard mente, at det ikke havde nogen Værdi fra denne Talerstol at nævne, hvilke Kapaciteter paa Arbejdsspørgsmaalets Omraade der havde udtalt sig mod tvungen Voldgift, idet det ærede Medlem mente, at han saa ogsaa kunde henvise f. Eks. til Professor Westergaard. Jeg vil dog tillade mig at hævde, at naar man har nævnt, at en Mand som Departementschef Bülow har udtalt sig om dette Spørgsmaal, har man nævnt en Mand, hvis Indsigt i disse Forhold ingen kan tvivle om. Jeg kan derfor ikke se, at det er en Overflødighed at gøre opmærksom herpaa.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard kunde endvidere ikke forstaa, hvorfor jeg havde betegnet dette Forslag som overflødigt. Det ærede Medlem sagde, at man om ethvert Lovforslag kunde sige: selv om det vedtages ved denne Lejlighed, kan det altid senere ændres. Saa let kan man nu alligevel ikke slippe fra det; thi det, det ærede Medlem gør ved at forelægge dette Lovforslag, er at rejse en hel Række Hindringer for Vedtagelsen af en saadan Lov. Medens enhver Statsminister, saaledes som Forholdene er, paa ethvert givet Tidspunkt kan gaa til Rigsdagen og fremsætte et Lovforslag om Afgørelse af en standende Strid mellem Arbejder og Arbejdsgiver gennem Voldgift, skal der efter dette Lovforslag være en hel lang Række Betingelser til Stede, før det kan ske. At det skulde være en særlig farbar Vej frem mod Opfyldelsen af de Ønsker, det ærede Medlem aabenbart nærer, kan jeg ikke indse.

Saa sagde det ærede Medlem, at hvis denne Lov havde været gældende i 1925, havde der f. Eks. ikke været nogen Tvivl om, hvorledes Voldgiftsretten skulde være sammensat. Jo, selvfølgelig, thi efter Lovforslagets Ordlyd skal Statsministeren gaa til Rigsdagen og fremsætte Forslag om, at den paagældende Strid afgøres paa den